

stelligere end strengt nødvendigt. Jeg kan ikke se rettere, end at man naaer samme Maal ved at indrømme Skibsbyggerne Toldfrihed for alle de Materialier, som anvendes til Skibe. Nu sker det alene, naar disse Skibe bygges for udenlandsk Regning, men jeg kan ikke se, at det ikke ogsaa kunde ske, naar disse Skibe bygges for dansk Regning. Det vilde være et Tab for Statskassen, dets Størrelse kan jeg ikke angive, fordi Statistik derom ikke findes, men jeg tør påståaa, at det ikke vil blive saa betydeligt, at ikke den Fordel, som indvindes derved, vilde blive langt større. Jeg vil derfor haabe, at det skulde være muligt at finde en Udvei, saaledes at man uden at krænke Skibsbyggeriets Interesser kan frigive Skibstolden ved Indførsel fra Udlandet. Det er ikke Stedet her at indlade sig paa Detailforhandling om det foreliggende Lovforslag, dertil har desværre den Tid, som har været levnet til Lovforslagets Gjenmætning, ikke været tilstrækkelig. Jeg skal derfor indskrænke mig til de Udtalelser, jeg har fremsat, idet jeg anbefaler Thinget at behandle Sagen paa sædvanlig Maade og med saa stor Hurtighed, som Forholdene tillade.

J. Pederfen: Det vil jo være særdeles ønskeligt, om det denne Gang kunde lykkes at føre den store og saa løfte behandlede Reform til en nogenlunde tilfredsstillende Løsning. Men jeg kan ikke negte, at ligesom det høitærede Medlem, der nu satte sig, maa jeg sige, at mit Haab i den Retning ikke hører til de allerhøieste. Den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har forberedt Sagen, synes mig ikke at varsle det Allerbedste. For det Første har den høitærede Minister ikke taget det nærmeste Hensyn til de Ønsker, som stadig ere blebne holdte frem fra anden Side under Ibennie Sags Behandling, nemlig at man ved en Revision af Toldloven ikke skulde indskrænke sig blot til Omlægning af Staten, men at man væsentlig skulde foretage en Nedsættelse i Staten. Jeg skal ikke komme dybt ind paa hele dette Spørgsmaal, thi det er jo saa ofte og saa udførlig drøftet saavel i dette Thing som i det andet Thing, men jeg skal blot erindre om, at naar man fra anden Side har fordret ved en Reform af Toldloven, at man maatte komme til en Nedgang, som nogenlunde svarede til Krigsstatens Beløb fra 1864, saa synes den Opfattelse dog, at have saa meget for sig, at selv om den høitærede Minister fra sit Standpunkt anser den for uberettiget, maatte han dog, mener jeg, kunne sige sig selv, at hvis han ønskede dette Spørgsmaal løst — og det var dog paa Tide, at det blev løst —

maatte han i det Mindste have taget noget Hensyn til denne Fordring fra den anden Side. Jeg erindrer navnlig, fra Samlingen 1881—82, tror jeg det var, hvorledes det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Krieger) med megen Varme og stor Klarhed gjorde gjældende i dette Thing, at Krigsstaten, da den i sin Tid kom frem, har Mærke af at være en midlertidig Stattelov, at det var Tanken med at føre denne Lov igjennem, at det kun skulde være en midlertidig Lov med et bestemt Formaal for Die, og at, dersom man havde haft nogen Anelse om, at denne Stattelov skulde være bleven brugt i det Omfang og navnlig i den Arrække, som den i Virkeligheden er brugt, vilde man ganske sikkert have sat en Tidsgrænse ind i Loven. Nu at fordre, som den høitærede Minister gjør, at denne Krigsstat skal gaa ind i den almindelige Toldlov, uden at der affes noget som helst Bederlag for den, efter at Staten forlængst har opfyldt sin Bestemmelse, ja, har indbragt meget Mere end nogensinde tilsigtet, at den skulde indbringe, tror jeg er en Fordring, som er af den Bestaffenhed, at den vil meget vanskeliggjøre dette Spørgsmaals Løsning. Den høitærede Minister har, som jeg sagde, paa dette Punkt ikke vist nogen Smødelommen. Hvis den høitærede Minister har bevæget sig noget, saa er det snarere i den urigtige Retning. Ved sit Forslag i Samlingen 1882—83, som jo fremkom ligesom nu i Forbindelse med Forslag om en forøget Stat paa Brændevin og om Stat paa bairsk Al, paaregnede Ministeren en Merindtægt paa Spiritus paa noget over 2½ Mill. Kroner, og en Merindtægt ved den da foreslaede Toldlov paa 2,249,000 Kr., saa at der i det Hele blev en Merindtægt for Statskassen af noget over 200,000 Kr. Se vi nu paa de Forslag, som ere forelagte for os i Nar, saa venter den høitærede Minister en Forøgelse af Statskassens Indtægter ved Staten paa Al og Brændevin af noget over 4 Mill. Kr., nemlig 4,150,000 Kr., og en Nedgang i Toldindtægterne — som ganske vist ikke fremgaar af nogen Beregning, men som den høitærede Minister selv har paaregnet — af 3½ Mill. Kr., saa at der altsaa nu vil blive en Merindtægt for Statskassen, hvis de nævnte Lovforslag gaa igjennem i den Stikelse, hvori de ere forelagte, af 650,000 Kr. I Stedet for altsaa at gaa ind paa nogen som helst Nedsættelse, har den høitærede Minister i 1883—1889 bevæget sig i den Retning, at han tvertimod forlanger en større Stat nu end dengang. Dernæst er der en anden Side ved dette Forslag, som jeg ogsaa tror meget vil bidrage